

tager ikke, at det var kommet frem paa dette Tidspunkt, hvis Grundlovsforslaget ikke var blevet fremsat. Det fremgaar ogsaa tydeligt af den daværende Justitsministers Udtalelse ved Fremlæggelsen af Lovforslaget: „En Konsekvens af at foreslaa Indførelsen af politisk Valgret fra 21 Aars Alderen her i Landet maa det ogsaa være, at jeg skal have den Ære som Justitsminister at forelægge for det høje Ting et Forslag til Lov om Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen“. Nu er der jo imidlertid forelagt et andet Grundlovsforslag, hvor 21 Aars Alderen ikke findes, og Tidspunktet er derfor efter min Mening ikke nu til at fremme dette Lovforslag. Dertil kommer, som den sidste ærede Taler ogsaa anførte, at man bør afvente Familieretskommissionens Betænkning, forinden man tager nærmere Stilling til Lovforslaget.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne henstille, at denne Sag udsættes, indtil Familieretskommissionen har afgivet sin Betænkning.

Steincke: Det synes, som om den Omstændighed, at dette Lovforslag — som vi jo har arvet fra bedre Tider — kun bestaar i en eneste Linie, har gjort Modstanderne særlig mistænksomme. Naar en Regering fremsætter et saa overmaade kort, klart og letfatteligt Lovforslag, maa der efter deres Mening stikke noget under, særlig naar det er en radikal Regering. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til at være forsigtig overfor dette Lovforslag, derimod forekommer det mig, at der er mange Grunde til at gennemføre det.

For dette taler for det første følgende almindelige Argumenter: *at* vor nuværende Fuldmyndighedsalder stammer fra Christian den Femtes Danske Lov, altsaa fra 1683, *at* 25 Aars Alderen er omtrent enestaaende i den samlede europæisk-amerikanske Ret, idet man næsten overalt har fastsat de 21 Aar, som Lovforslaget her foreslaar, og for det tredje, *at* vistnok alle Jurister, omtrent da, baade Teoretikere og Praktikere, baade Videnskabsmænd og Dommere, i lang Tid har været enige om, at 25 Aars Alderen er alt for høj, blandt andet af de Grunde, som Justitsminister Zahle — men desværre ikke den højtærede nuværende Justitsminister — gjorde gældende, og som man kan finde anført under Sagens Fremsættelse i Folketinget, Sp. 1194—95. Men dertil kommer en speciel Grund,

nemlig Hensynet til Sønderjyderne, eller rettere Hensynet til, at der bør gælde samme Retsregler med Hensyn til Fuldmyndighed for alle danske Statsborgere. Det er altsaa ikke nogen speciel Hensyntagen til Sønderjyderne i og for sig og slet ikke et Hensyn, som har nogen Art af politisk Betydning eller Begrundelse, men en rent saglig Betragtning, der viser, hvor uheldigt Forholdet i Virkeligheden vil blive, hvis man paa dette Omraade har forskellige Retsregler Nord og Syd for Kongeaaen. Enten maa man, forekommer det mig, gøre den Kreds, den Brøkdæl af danske Borgere, der hidtil har været tyske Statsborgere og derfor har været fuldmyndige ved 21 Aars Alderen, til umyndige, indtil de naar 25 Aars Alderen, hvilket vilde være meget besynderligt — og det vil man rimeligvis heller ikke gøre —, eller ogsaa maa der efter Indlemmelsen gælde forskellige Regler for Sønderjyderne og de øvrige Danske, ja maaske maa der endda gælde forskellige Regler for Sønderjyderne indbyrdes, efter som de bor norden eller sønden for Kongeaaen. Hertil kommer et Stridsspørgsmaal, som ogsaa blev berørt i hvert Fald af Justitsminister Zahle under Sagens anden Behandling i Folketinget, nemlig det privatretlige Tvivlsspørgsmaal, om man ved Bedømmelsen af en Retshandling skal lægge Hjemstedets, det vil i dette Tilfælde sige Sønderjyllands, eller Kontraktstedets, det øvrige Danmarks Lovregler til Grund. Man maa altsaa være klar over — og det var Venstres Ordfører i hvert Fald i Folketinget ogsaa —, at det vil blive nogle ejendommelige og uheldige Retstilstande, der indtræder, hvis dette Lovforslag ikke gennemføres. Jeg er ikke langt fra at være enig med den daværende Justitsminister, naar denne i den Forbindelse brugte et Udtryk som dette: en utaalelig Usikkerhed i Samhandelen mellem Borgere i de slesvigske, i Danmark indlemmede Distrikter og Borgerne i det øvrige Kongerige. Jeg er ganske vist enig med den nuværende højtærede Justitsminister i, at dette Lovforslag ingenlunde løser alle Vanskelighederne; der vil alligevel kunne indtræde mærkelige Kombinationer, f. Eks. med Hensyn til Kuratel, Enkers Myndighed o. s. v. Men den Omstændighed, at man — ogsaa under Hensyn til den siddende Familieretskommission — ikke i Øjeblikket mener at kunne løse alle Tvivlsspørgsmaal, indeholder for mig ikke den mindste Opfordring til ikke at gen-